

РЕШЕНИЕ

№ 1709

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 13 състав,
в публично заседание на 20.02.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елица Райковска

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11870** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на К. А. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № 23-4332-006084/13.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР, с която на жалбоподателя е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП – временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца. Моли ЗПАМ да бъде отменена. Претендира разноски. Представя списък.

Ответникът не взема становище.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С атакуваната заповед от 13.11.2023 г. на С. е наложена ПАМ, за това, че при управление на собствения на жалбоподателката автомобил водачът А. А. А. извършва рязка маневра – ляв завой и преднамерено извежда МПС извън контрол, което довежда до загуба на сцепление на гумите – дрифт.

Като доказателства по делото към административната преписка са приложени съставеният на А. в присъствието на свидетел - очевидец акт за установяване на административно нарушение от 12.11.2023 г. /АУАН/ (л. 9), обяснение от водача от същата дата, наказателно постановление от 06.12.2023 г. /л. 12/. А. е подал възражение

срещу АУАН /л. 13/, в което посочва, че управляваният от него автомобил е поднесъл под влияние на мократа пътна настилка, както и поради това, че не е бил свикнал с автомобила.

Представени са заповеди за компетентност /л. 17 и сл./.

От страна на жалбоподателката като доказателства са ангажирани свидетелските показания на водача на МПС и удостоверение от Националния институт по метеорология и хидрология, в което е вписано, че на 12.11.2023 г. вали дъжд на интервали с количество 1.1 мм, а температурата на въздуха е от 1 до 8.8 градуса.

Въпросното МПС е било с летни гуми, видно от свидетелските показания и от възражението срещу АУАН.

От правна страна съдът намира следното:

На основание чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Определянето на тези служби е в правомощията на министъра на вътрешните работи, с оглед разпоредбата на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП.

С оглед представените заповеди от 07.07.2023 г., 03.06.2020 г. и от 28.11.2019 г., издадени от Директора на СДВР, съдът намира, че атакуваният административен акт е издаден от компетентен орган и в предвидената писмена форма.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка /ПАМ/ - временно спиране от движение на пътно превозно средство на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари – за срок три месеца.

В случая не се спори, а и от доказателствата по делото се установява, че С. е предоставила на процесната дата МПС на сина си А. А., т.е. налице е първата предпоставка. Спорен е въпросът дали извършената от него маневра е рязка, дали извежда МПС извън контрол и дали това довежда до загуба на сцепление на гумите – дрифт.

От събраните писмени доказателства – АУАН, съставен в присъствието на свидетел-очевидец, с доказателствена сила съгл. чл. 189, ал. 2 от ЗДвП, може да се направи извод, че водачът е извършил въпросната рязка маневра, която е довела до загуба на сцепление на гумите – дрифт. Свидетелските показания не оборват този факт. Свидетелят, който е и водач на процесното МПС, както и син на жалбоподателката, също твърди да е било налице занасяне на колата. Дали това е станало преднамерено или случайно, е предмет на доказване в производството по жалбата срещу издаденото на водача А. наказателно постановление. В случая релевантни за настоящия спор са обстоятелствата, че пътната настилка е била мокра, водачът не е познавал добре колата, която е била и с летни гуми, като всички тези фактори е следвало да бъдат взети под внимание в тяхната съвкупност от А. при управлението на МПС в съответствие с изискването на чл. 20, ал. 2, изр. 1во от ЗДвП, за да не се стигне до загуба на сцепление на гумите с асфалта, т.нар. „дрифт“.

Неспособността на водача да овладее движението на автомобила поставя в опасност участниците в движението, поради което се налага принудителната административна мярка.

Административният орган в условията на обвързана компетентност при съставен АУАН е длъжен да издаде заповед за налагане на ПАМ съгл. чл. 171 от ЗДвП, което в случая е направено.

В горния смисъл е и съдебната практика – напр. Решение № 4055 от 19.06.2023 г. на АдмС - С. по адм. д. № 405/2022 г., Решение № 40 от 30.11.2022 г. на АдмС - Р. по адм. д. № 403/2022 г., Решение № 178 от 13.11.2020 г. на АдмС - Шумен по адм. д. № 367/2020 г., Решение № 83 от 10.04.2023 г. на АдмС - С. по адм. д. № 30/2023 г. и др.

Предмет на настоящото дело не е административно-наказателната отговорност на лицето, а предпоставките за налагане на ПАМ. Настоящият състав няма правомощие да изследва дълбочината на въпросите по съществуването на самото деяние – вина, умисъл и пр. Контролът е *prima facie*. Противното крие опасност в производството по обжалване на ПАМ съдът да изझे функции на съда, който се произнася по жалбата срещу НП, което е недопустимо, доколкото двете производства имат различен предмет. Функцията на ПАМ е превантивна и препятстваща. Административната превенция не е обвързана от 100-процентовата успеваемост на административното наказване, а временно възпрепятства възможността да се извърши друго нарушение. Характерът на ПАМ е сходен на обезпечителните мерки в гражданския и наказателния процес, които не изискват безспорна доказаност на претенцията/обвинението, а единствено вероятна основателност на същата. Аналогичен е случаят и с мерките за неотклонение в наказателния процес, които не предвиждат непременно осъдителна присъда.

По изложените съображения жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените от него разноски.

Ответникът не претендира разноски, няма доказателства такива да са направени, поради което не следва да бъдат присъждани.

Така мотивиран, Административен съд София-град, 13 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. А. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-4332-006084/13.11.2023 г., издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция при СДВР, с която ѝ е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. „м“ от ЗДвП – временно спиране от движение на ППС за срок от 3 месеца.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване съгл. чл. 172, ал. 5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: